

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 15. februar 2008.

Pernilles flugt over plankeværket

Der var mange, der ikke troede deres egne øjne, da de læste, at Pernille Rosenkrantz-Theil nu vil stille op som socialdemokratisk politiker.

Og mindre forvirrede blev de næppe af hendes erklæring om, at hun skam ikke havde ændret sine politiske holdninger, og blot havde indset, at et stærkt Socialdemokrati er nødvendigt for at vinde over Fogh - men at hendes grundholdninger for øvrigt heldigvis var at finde i Socialdemokratiets kerneværdier, som de er præsenteret på partiets hjemmeside...

Blandt de forvirrede fandt man nogle fremtrædende socialdemokrater. F.eks. Christine Antorini, selv tidligere SF'er, der højlydt undrede sig over, "at en ishockeystjerne melder sig ind i en håndboldklub(...). Og straks forklarer Gud og hvermand, at hun hader håndbold og vil gøre alt for, at foreningens hovedaktivitet i fremtiden bliver ishockey"! Socialdemokratiets politiske ordfører, folketingsgruppens indpisker Henrik Sass Larsen, kunne dog berolige med, at hvis ikke Rosenkrantz-Theil skifter holdning og erklærer sig som tilhænger af blandt andet den stramme udlændingepolitik, inklusiv 24-årsreglen, så kan hun godt droppe alle tanker om at stille op til Folketinget for S. Alle socialdemokrater, der vil i Folketinget, skal f.eks. også være tilhængere af Nato og støtte bevillingerne til forsvaret, fastslog han...

Til trods for at Sass Larsen senere talte positivt om Pernilles nye partivalg, står denne benhårde konstatering nok til troende. Så Pernille vil i realiteten komme til at spille håndbold, hvis hun står fast på at ville være på banen for det socialdemokratiske hold. I så fald vil hendes navn indskrives på en lang liste over dem, der i tidens løb har startet karrieren i det store arbejderparti med det erklærede mål at bringe deres venstrefløjs-politik tættere på magten – og endte tæt på magten, men uden skygge af venstrefløjs-politik.

Når Pernille allerede nu angiveligt kan finde sine "grundholdninger" på Socialdemokratiets hjemmeside, er det på én gang en god forklaring på, at hun er nået dertil, hvor hun er – og en god grund til at frygte, at hun ender som en "rigtig" socialdemokrat. For hvad er det egentlig, der står der?

Ja, der står, som Pernille fremhæver, mange gode ord om frihed, fællesskab og endog lighed. Men ligheden strækker sig kun til, at der skal være lige adgang til velfærdsydelser som uddannelse, sundhedssystem osv., og at skattesystemet skal være retfærdigt, så "de stærkeste skuldre bærer det tungeste læs". I Pernilles nyformulerede "SD-classic" indgår ganske vist, at demokratiet ikke skal "stoppe ved fabriksporten". Men læser man Socialdemokratiets principprogram, er det lige netop der, det stopper:

"Demokrati handler for os også om at give det enkelte menneske indflydelse på økonomien. Derfor kræver vi åbenhed og gennemskuelse i kapitalmarkederne, ligesom vi vil give pensionshaverne indflydelse på pensionskassernes investeringspolitik." (Herefter nyt afsnit – om noget andet)

Folkets overtagelse af den økonomiske magt drejer sig altså om, at man skal have indflydelse på investeringen af sin egen pensionsopsparing (hvis man da er så heldig at have sådan en)...

Ikke et ord om, at investeringerne i hele samfundet skal styres demokratisk. Ikke noget som helst, der antyder et brud med det system, hvor samfundets økonomiske udvikling i alt væsentligt styres af kapitalens private ejere. Demokratiet stopper fuldstændig ved fabriksporten – og er af samme årsag også stærkt begrænset i samfundet som helhed, fordi kontrollen over produktionen netop spiller den helt afgørende rolle for miljøet, de sociale skel, kulturen, retsforholdene osv. osv.

At magten over produktionsmidlerne er helt central, er ikke en ny opdagelse. Det er faktisk den helt grundlæggende forståelse i den marxistiske analyse af det kapitalistiske samfund – og i enhver troværdig strategi for, hvordan man kan forandre det. Et politisk program, der ikke rejser spørgsmålet om magten over produktionsmidlerne, er ikke et socialistisk program.

Men det lader ikke til, at Pernilles bagage er tynget af Karl Marx' værker. I hvert fald forhindrer hendes forhold til samfundssystemets grundlæggende strukturer hende ikke i at gøre det til sit helt eget ""SD-classic"-projekt at genskabe en "socialdemokratisk stolthed over at have skabt den skandinaviske model". Det er den model af kapitalismen, der ud over en række udmærkede offentlige velfærdsgoder, som bekendt også rummer særlig let adgang til at fyre folk på gråt papir, hvis det kan gavne profitten på kort sigt...

Og Pernilles stolthed over sit nye parti vokser dag for dag. Efter et par dage var hun angiveligt nået til E i sin gennemgang af Socialdemokraternes politik - og kunne med glæde bekendtgøre, at hun var "enig i det meste af arbejdsmarkeds- og erhvervs politikken" og i en række andre områder – kun en smule uforstående over for energipolitikken, fordi hun ikke havde forstand på det! Når man sætter dette i sammenhæng med for eksempel den uendelige række af stramninger for de arbejdsløse og tilsvarende "erhvervsvenlige" (læs: borgerlige) erhvervs politik, Socialdemokraterne gennem tiden har lagt ryg til, er det allerede nu svært at godtage Pernilles forsikring om, at hun ikke har skiftet politisk holdning.

Man kan glæde sig over, at Pernilles afløser som "Enhedslistens frontfigur i medierne", Johanne Schmidt-Nielsen, netop samme dag skrev følgende i sin kommentar til Pernilles nye partibog:

"Selv hvis vi fik genoplivet Krønikens glansbillede af det gamle arbejderparti, der stolt kæmper for den skandinaviske velfærdsmodel med den røde fane vajende i vinden, mangler der noget. For da man opgav enhver form for kapitalismekritik skrumpede den socialdemokratiske værktøjskasse. Redskaberne rækker nu kun til lappeløsninger og småreparationer (...) men stiller ikke spørgsmål til selve konstruktionen – ergo kan systemfejlene vælte verden omkuld igen og igen."

Noget kunne tyde på, at Johanne har haft "Kapitalen" nede fra reolen... Og det er heldigt, at hun selv har haft lyst til det! For i Enhedslisten har vi gjort alt for lidt ved den vigtige opgave, at uddanne de nye generationer i partiet, så de opnår en analytisk forståelse af det kapitalistiske samfundssystems mekanismer. Måske fordi vi i begyndelsen fandt denne opgave bedst løst i "de gamle partier". Måske fordi det var nemmest at gå uden om de uundgåelige diskussioner om, hvordan marxismen skulle udlægges og videreudvikles.

Men det er vigtigt, at den politiske uddannelse af medlemmerne bliver gjort til en vigtig partiopgave i Enhedslisten. Det er ikke nok at være sur over udlændingepolitikken, terrorlovene, den uretfærdige skattepolitik, sulten i den tredje verden eller krigspolitikken. Det er vigtigt at forstå, hvordan systemet er skruet sammen; at forstå, hvorfor problemerne er systemfejl. Hvis først man har forstået dét, kan man for eksempel ikke blive Socialdemokrat. I hvert fald ikke med god samvittighed.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på [sap@fi.dk](mailto:sap-fi.dk)